

ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

“ΝΕΑΣ ΕΡΕΥΝΗΣ,”

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Διευθυν.

ΠΑΠΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Συνοικία Καστέλλι

Ἀριθμ. 69 τοῦ 1908.

Εισηγητὴς Ι. Σαουνάτσος.

Συμβιβασμὸς περὶ ἐκκρεμοῦς δίκης· πῶς καταρτίζεται.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν ἐφεσιβλήτων ὅτι πρὸ τῆς προκειμένης συζητήσεως συνεφώνησαν μετὰ τῶν ἀντιδίκων τῶν νὰ πληρωθῶσι μόνα τὰ μέχρι τῆς κοινοποιήσεως τῆς προσκοθείσης ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου ἐξῶδα καὶ νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἐφεσις τῶν ἐκκαλούντων ἅτε ἐξωφλημένης οὕσης τῆς ἀπαιτήσεως τῶν ἐφεσιβλήτων, δυνάμει τῆς ἀνευρεθείσης ἰδιωτικῆς ἀποδείξεως, δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, διότι συμβιβασμὸς οἷον δὴποτε περὶ ἐκκρεμοῦς δίκης δὲν δύναται νὰ καταρτισθῇ ἢ μόνον κατὰ τινὰ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 445 ἐδ. 2 τῆς Πολ. Δικονομίας ὀριζομένων τρόπων τοῦθ' ὅπερ δὲν ἰσχυρίζονται οἱ ἐφεσίβλητοι. κατ' ἀκολουθίαν ἀπαράδεκτος ὁ ἐπαγόμενος ὁρκος.

Ἀριθμ. 70 τοῦ 1908

Εισηγητὴς Κ. Παπαδάκης

Ἀπόφασις Ἐπιτροπῆς Ἀποζημιώσεων περὶ ἐκχώρησεων ἔννοια αὐτῆς.—Στοιχείον Παν-
λιακῆς ἀγωγῆς ἡ ἔλλειψις παρὰ τῷ πωλητῇ

ὀφειλέτη ἄλλης περιουσίας.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς τὸ Πρωτόθαμρον Δικαστήριον διὰ τῆς τρίτης σκέψεως, τῆς ἐκκαλουμένης ὀριστικῆς ἀποφάσεως, ἀπεφάνητο ὅτι οὐδεὶς νόμος ἀπαγορεύει τὴν ἐκχώρησιν τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως, ἡ δὲ ὑπὸ χρονολογίαν 3)16 Μαΐου 1904 ἀπόφασις τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν ἀποζημιώσεων ἣν ἐπικαλεῖται ὁ ἐκκαλὼν πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἐναντίου, ἀποδεικνύει ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν ἀποζημιώσεων διὰ τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως τῆς οὐδαμῶς ἀπαγγέλλει ἀκυρότητα τῆς τυχόν πρὸς τρίτους ἐκ μέρους τοῦ δυνάμει ἀποφάσεως τῶν ἐκτιμητικῶν Ἐπιτροπῶν δικαιωθέντος εἰς ἀποζημίωσιν, ἀλλ' ἀπλῶς ὀρίζει ὅτι ἡ τοιαύτη ἐκχώρησις οὐδόλως θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς, τὰ δὲ ἄρθρα 580 τοῦ Νέου Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ 64 τοῦ νόμου περὶ ὑποθήκων ἅτινα ἐπικαλεῖται ὡσαύτως διὰ τὴν ἀκυρότητα τῆς ἐκχώρησεως δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐν προκειμένῳ, διότι αἱ διατάξεις τῶν ἁρθρῶν τούτων προβλέπουσι τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ὁ ἀποκτήσας ὑποθήκην ἐπὶ οἰκοδομῇ δύναται νὰ πυρασφαλίσῃ αὐτὴν ὁπάνη τοῦ ὀφειλέτου, ἡ δὲ ἐνεκεν ἐμπρησμοῦ πυρασφαλιστικὴ ἀποζημίωσις χρεωστέεται εἰς τοὺς ἐνυποθήκους δανειστάς,

ἥτις περίπτωσις δὲν συντρέχει ἐν προκειμένῳ.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς ἐπίσης τὸ πρωτόβαθμον δικαστήριον διὰ τῆς πέμπτης σκέψεως τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἀπεφάνετο ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ὑποβληθεῖσα ἔνστασις ὅτι ἡ πρὸς τὸν παρεμβάλλοντα γενομένη ἐκχώρησις ἐκ μέρους τῆς ἐναγομένης διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 45487 τοῦ 1906 ἐκχωρητηρίου ἐγγράφου τοῦ Ἰ. Κουφάκη ἐγένετο πρὸς καταδολίευσιν τῶν συμφερόντων τοῦ ὡς δανειστοῦ, δι' ἧς ἐνστάσεως ἡννόει νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν Παυλιανὴν ἀγωγὴν ἥτο ἀπαράδεκτος ὡς οὐσιωδῶς ἑλλειπής, διότι κατὰ τὴν διατάξιν τοῦ ἰδίου ἀ' τοῦ άρθρου 5 τοῦ εἰσγωγικοῦ Νόμου, ἣν ἐπικαλεῖται ὁ ἐκκαλῶν πρὸς ἀποδείξιν, τοῦ ἀκύρου τῆς ἐκχωρήσεως καὶ τοῦ άρθρου 1328 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἔπρεπε νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἡ ἐναγομένη ὀφειλέτις δὲν ἔχει ἄλλην ἱκανὴν περιουσίαν ἐξ ἧς νὰ ἰκανοποιηθῶσιν οἱ δανεισταὶ τῆς, ἐπομένως τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως ὑποβαλλόμενον παράπονον ἐλέγχεται ἀβάσιμον.

Ἀριθμ. 71 τοῦ 1908

Εἰσηγητὴς Ἰωάν. Σαουνάτσος.

Ὅριστικὴ καὶ ἐκκλητῆα ἡ μετὰ δόσιν ὅρκου τὴν δίκην τέμνουσα ἀπόφασις.

Δὲν δικαιούται ὁ μισθωτὴς νὰ ἐκτελέσῃ αὐτοκλήτως σύμβασιν τοῦ κυρίου πρὸς τρίτον βαρύνουσαν τὸ μίσθιον.

Ἐπειδὴ ὁριστικὴ τοῦ Πρωτοδικείου ἀπόφασις ἐπὶ τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων διαφορᾶς ἐστὶν ἡ ὑπ' ἀριθμ. 846 τοῦ 1907 ἀπόφασις, ἡ μετὰ δόσιν ἄρκου ἀπορρίπτουσα τὴν ἀγωγὴν τῶν ἐκκαλούντων. Ἡ δὲ μετὰ ταύτην ἐκδοθεῖσα 1174 συνεπεία ἀντιρρήσεων τῶν ἐκκαλούντων κατὰ τῆς ὁροδοσίας, ἡ ἀπορρίπτουσα τὰς ἀντιρρήσεις ταύτας, οὐδεμίαν περιέχει διάταξιν ἐν σχέσει πρὸς τὸ διὰ τῆς προκει-

μένης ἐφέσεως ἐκκαλούμενον κεφάλαιον τῆς διαφορᾶς, καὶ κατὰ συνέπειαν οὐδεμία ὑπῆρχεν ἀνάγκη ὅπως ἀπειθυνθῇ ἡ ἐφεσις καὶ κατὰ τῆς ἐν λόγῳ 1174 ἀποφάσεως, ἐφ' ὅσονοι ἐκκαλοῦντες οὐδὲν ὑποβάλλουσι παράπονον κατὰ τῆς ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου ἀπορρίψεως τῶν ἀντιρρήσεων τῶν, καὶ ἀπορριπτέα ἐστὶν ἡ περὶ τοῦ ἐναντίου ἔνστασις τοῦ ἐφεσιβλήτου.

Ἐπειδὴ οἱ ἐνάγοντες ὁμολογοῦσιν ὅτι ἅμα τῇ συνομολογήσει τῆς ἐπιδίκου μισθώσεως παρεδόθησαν εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ νῦν ἐναγομένου τὰ μισθωθέντα κτήματα κατένεκατέστησαν εἰς τὴν κατοχὴν τούτων, κατ' ἀκολουθίαν ὁ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἰσχυρισμὸς αὐτῶν, ὅτι τρίτος τις ὁ Τζεμαλῆς Καβαλαράκης ἡξίωσε καὶ ἔλαβε παρ' αὐτῶν τὸ ἥμισυ τῶν κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς μισθώσεως ἡρημένων καρπῶν τῶν καρποφόρων δένδρων τοῦ μετοχίου δυνάμει συμφωνίας, ἣν ἰσχυρίζεται ὁ ρηθεὶς Τζεμαλῆς Καβαλαράκης ὅτι εἶχε συνομολογήσει μετὰ τοῦ ἐκμισθωτοῦ Χασάν Τσάμπατονάκη, ὁ τοιοῦτος ἰσχυρισμὸς, δὲν δύναται νὰ στηρίξῃ ὑπὲρ αὐτῶν οὐδὲν δικαίωμα ἀποζημιώσεως, καὶ ὅσον δὲν ἐδικαιούντο οἱ μισθωταὶ ἐνάγοντες νὰ ἐκτελέσωσιν αὐτοὶ αὐτοκλήτως σύμβασιν τὴν ὁποίαν τυχὼν εἶχε συνομολογήσει ὁ ἐκμισθωτὴς μετὰ τοῦ εἰρημένου Τζεμαλῆ Καβαλαράκη, ἀρκεῖ ὅτι, ὡς προεῖρηται, παρεδόθη εἰς αὐτοὺς ἡ κατοχὴ τοῦ μετοχίου, συνεπῶς καὶ τῶν ἡρημένων καρπῶν καὶ ἡδύναντο ὡς ἐκ τούτου ν' ἀποκρούσωσι πᾶσαν ἡξίωσιν τοῦτων προσώπων τοῦ μισθίου κτήματος, δὲν ἰσχυρίζονται δὲ οἱ ἐνάγοντες, ὅτι ὁ εἰρημένος Τζεμαλῆς Καβαλαράκης ἐξέχωρησε πρὸς αὐτοὺς τὰ ἐκ τῆς ἐκτεθείσης μετὰ τοῦ Χασάν Τσάμπατονάκη συμφωνίας δικαιώματά του, ὅτε καὶ μόνον θὰ ἔστο ἐξεταστέον, ἐὰν ὄντως προϋπῆρξε τοιαύτη σύμβασις κατ' ἀκολουθίαν νόμῳ ἀστήρικτος κατὰ τοῦτο ἡ λήγουσα καὶ δὲν δύναται νὰ προκύψῃ λόγος ἐφέσεως κατὰ τῶν πρωτο-

δίκων αποφάσεων, αἵτινες παρήλθον ἐν σιγῇ τὸν προσεκτεθέτα ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐπουσιώδη ἰσχυρισμόν.

Ἀριθμ. 72 τοῦ 1908

Εἰσηγητὴς Μ. Δημητρακάκης

Λόγος μὴ προταθεῖς δι' ἀνακοπῆς ἀπορριφθείσης δύναται νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς ἔγερσιν νέας τοιαύτης.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον ἔκρινεν ὅτι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὑφίσταται δεδικασμένον δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 759 τοῦ 1905 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Χανίων καὶ ἀπέρριψε διὰ τοῦτο τὴν ἀνακοπὴν τῶν ἐφεσιόντων, καθόσον ἀπὸ ἀπὸ οὗτοι ἐνήσκησαν τὸ μέσον τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τῆς πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγῆς τοῦ ἐφεσιβλήτου, ἔδει ὅπως ὑπέχοντες θέσιν ἐναγομένου, ἐγείρῳσιν ἀπάσας τὰς ἐνστάσεις αὐτῶν τὰς τεινούσας πρὸς ἐκμνηστέωσιν αὐτῆς, ἥτοι ἦσαν ὑπόχρεοι νὰ ἐπικαλεσθῶσι καὶ τὴν ἐνστάσιν τῆς παραγραφῆς ὡς λόγον τῆς ἀνακοπῆς αὐτῶν, ἥ τοῦλάχιστον κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 587 Πολ. Δικονομίας νὰ προτείνωσι τὸν λόγον τοῦτον ὡς πραγματικὸν ἰσχυρισμόν ἐφεσίμως ἐν τῇ δίκῃ τῆς ἀνακοπῆς καὶ δὲν ἔχουσι δικαίωμα ἐπὶ τοῦ λόγου τούτου βασιζόμενοι ν' ἀνακόψωσι τὸ πρόγραμμα τοῦ πλειστηριασμοῦ (Οἶκον. π. 9662285 σ. 4 παράρτημα Πείρας σ. 10512267 Ἐφετείου Ναυπλίου ἀπόφ. 86 τοῦ 1896 Θέμ. Τόμ. 15 ἀπόφ. 370, τόμ. 5 ἀποφ. 199 Θ. Τόμ. 15.229 Θ. Τόμ. 6 ἀποφ. 359 τοῦ 1895 Θ. Τόμ. 11 19 ἀπόφ. Θ. Τόμ. 14 182 τοῦ 1903) ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐπικρατήσαν γνῶμην τοῦ Δικαστηρίου οἱ ἐφεσιόντες δικαιούνται εἰς ἀνακοπὴν, διὰ τὸν λόγον τῆς παραγραφῆς μὴ προταθέντα διὰ τῆς ἀπορριφθείσης ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἐπιταγῆς, διότι ἕκαστος λόγος παρέχει τὸ δικαίωμα τῆς ἀνακοπῆς (Θ. Τόμ. 6 ἀπόφ. 1060 Ἐφετείου) Ὅθεν ἀπορριπτέα ἐστὶν

ἡ ἐνστάσις τοῦ δεδικασμένου ἢ βασιζομένη ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 759 τοῦ 1905 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Χανίων.

Ἀριθμ. 75 τοῦ 1908

Εἰσηγητὴς Π. Ταταράκης

Ἐντολὴ πρὸς ὑπογραφὴν ἀγγραμμάτου δίδεται ἐγκύρως ἄνευ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου — Ὑπολογισμός κατ' ἀλληλόχρεων νόμος 387.

Ἐπειδὴ τὸ κατ' ἐντολὴν ἀγγραμμάτου ὑπογραφέν ὑπὸ τρίτου ἐγγράφον, ἐν νομίμῳ ἀποδειχθῇ ἡ πρὸς τοῦτο παρὰ τοῦ ἀγγραμμάτου δοθεῖσα ἐντολὴ, ἔχει ἀποδεικτικὴν δύναμιν καὶ κατὰ τοῦ δόντος τὴν τοιαύτην ἐντολὴν ἀγγραμμάτου καὶ ὑποχρεοῖ αὐτόν, τῆς ἐντολῆς δὲ ταύτης νομίμως δυνάμενης δοθῆναι καὶ προφορικῶς, τοῦ νόμου μὴ ἀπαιτοῦντος πρὸς ἀπόδειξιν τῆς τοιαύτης ἐντολῆς συμβολαιογραφικὸν ἐγγράφον, ἐπιτρεπτέα ἐστὶ κατὰ νόμον ἡ ἀπόδειξις αὐτῆς καὶ δι' ὅρκου, ἐν προκειμένῳ δὲ τοῦ ἀνακόπτοντος Ἀντ. Κορωνιοτάκη πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀνακοπῇ ἰσχυρισμοῦ του, ὅτι τὴν 26 Σ) θρίου 1885 ἐπλήρωσε γρῶσι 2000 εἰς τὸν πρωτοδανειστὴν Ἐμμ. Δουζενάκη προσαγαγόντος ἰδιωτικὴν ἐγγράφον ἀπόδειξιν περὶ πληρωμῆς τοῦ ποσοῦ τούτου ὑπογεγραμμένην ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Στ. Μαρτσάκη κατ' ἐντολὴν τοῦ ἀγγραμμάτου Ἐμμ. Δουζενάκη, ἣν ἐντολὴν ἐγκύρως ἐδικαιούτο οὗτος κατὰ νόμον νὰ δώσῃ καὶ προφορικῶς καὶ ἐπαγαγόντος ὅρκον τοῖς καθ' ὧν ἡ ἀνακοπὴ καὶ ἤδη ἐκκαλοῦσι περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ πραγματικοῦ τούτου ἰσχυρισμοῦ του, τῆς δοθείσης δηλονότι ταύτης ἐντολῆς παρ' αὐτοῦ ἀγγραμμάτου ὄντος, πρὸς τὸν ἀγγραμμάτον Ἰωάννην Στ. Μαρτσάκη τοῦ ὑπογράψαι ἀντ' αὐτοῦ τὴν εἰρημένην ταύτην ἀπόδειξιν τῆς πληρωμῆς τοῦ πο-

σοῦ τούτου, ὀρθῶς καὶ νομίμως τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης αὐτοῦ ὑπ' ἀριθμ. 1133 τοῦ 1908 ἀποφάσεως τοῦ ἐδέχθη καὶ ἐπέβαλε τοῖς ἐκκαλοῦσι τὸν νομίμως ἐπαχθέντα τοῦτον ὅρκον, ὃν μὴ ὁμοσάντων τῶν ἐκκαλούντων ὀρθῶς καὶ νομίμως ἐπίσης διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ὑπ' ἀριθμ. 176 τοῦ 1905 ὀριστικῆς αὐτοῦ ἀποφάσεως ἐδέχθη ὡς ἀποδεδειγμένον τὸ κοινὸν τούτου τῆς ἀνακοπῆς, ἀπορριπτέον δὲ ὡς ἀβάσιμον ἐστὶ τὸ ἐναντίον περὶ τούτου παράπονον τῆς ἐφέσεως τῶν καθ' ὧν ἡ ἀνακοπή.

Ἐπειδὴ τὸ παράπονον τῶν ἐκκαλούντων ὅτι τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον κατὰ παράβασιν τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 387 εὐεργετικοῦ ὑπὲρ τῶν ὀφειλετῶν νόμου, διὰ τῆς ἐκκαλουμένης αὐτοῦ ἀποφάσεως ὑπελόγησε τὸ ἐπίδικον χρέος καὶ τὸς γενομένους ἔναντι αὐτοῦ καταβολὰς ἀλληλοχρέως μέχρι τῆς ἐπιταγῆς, ἐν ᾧ ὤφειλε νὰ ὑπολογίσῃ αὐτὸ ἀλληλοχρέως μέχρι τῆς ἀποφάσεως ἐστὶν ἀβάσιμον, καθόσον οὔτε διὰ τῆς γραμματικῆς ἐρμηνείας τοῦ ἀρθροῦ 4 τοῦ νόμου τούτου, ἔχοντος ἐπὶ λέξει ὡς ἐξῆς «πάντα τὰ πρὸ τῆς 1)ης Φεβρουαρίου 1897 χρέη λογίζονται ἄνευ ἀνατοκισμοῦ καὶ ἀλληλοχρέως ἐφ' ὅσον δὲν ὑπῆρξαν ἀντίθετοι συμφωνίαι» δύναται ν' ἀποδοθῇ ἡ ἔννοια ὅτι ὁ ὑπολογισμὸς αὐτῶν ἄνευ ἀνατοκισμοῦ καὶ ἀλληλοχρέως θέλει γίνεσθαι μέχρι τῆς ἀποφάσεως, οὔτε λογικῶς ἐρμηνευομένου τοῦ ἀρθροῦ τούτου δύναται νὰ συναχθῇ τοιαύτη, καθόσον δεδομένου ὄντος ὅτι ὁ πιστωτὴς κέκτηται κατὰ νόμον τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ καὶ ἐκβιάσῃ ἀναγκαστικῶς τὴν εἰσπραξίν τῆς ἀπαιτήσεώς του, ἐὰν ἔχῃ ἐκτελεστὸν τίτλον, ἢ τὴν δικαστικὴν ἀναγνώρισιν αὐτῆς ἐὰν στερεῇται τοιοῦτου, κατ' ἀναλογίαν δέον κατὰ νόμον νὰ ἔχῃ καὶ τὸ δικαίωμα τῶν ὑπελογίσει αὐτὸ συμφώ-

νως πρὸς τὸν Νόμον τοῦτον ἄνευ ἀνατοκισμοῦ μὲν καὶ ἀλληλοχρέως μὲ ἐν κοινῷ ἄλλὰ μέχρι τῆς ἐπιταγῆς εἰς τὴν πρώτην περίστασιν καὶ μέχρι τῆς ἀγωγῆς δὲ εἰς τὴν δευτέραν καὶ νὰ αἰτησῇται δι' ἐπιταγῆς ἢ δι' ἀγωγῆς τὴν εἰσπραξίν ἢ τὴν δικαστικὴν κύρωσιν τοῦ ὀφειλομένου τυχόν τούτου ὑπολοίπου, ἀναφουμένης δὲ τυχόν διαφωνίας μεταξὺ πιστωτοῦ καὶ ὀφειλέτου περὶ τῆς ὀρθότητος τοῦ ὑπὸ τοῦ πιστωτοῦ διὰ τῆς ἐπιταγῆς ἢ τῆς ἀγωγῆς γενομένου τούτου ὑπολογισμοῦ τοῦ χρέους καὶ προκαλουμένης ἔνεκα τούτου τῆς παρεμβάσεως τῆς τοῦ δικαστοῦ κρίσεως, αὕτη κατὰ τὰς γενικὰς τοῦ δικαίου ἀρχάς, τίς ἐκ τοῦ ὀρθοῦ λόγου ἀπορροεύσας, καὶ ἀπανταχοῦ καθιερωθεῖσας, ἀνατρέχει εἰς τὸν χρόνον τοῦτον τῆς ἐπιταγῆς ἢ τῆς ἀγωγῆς καθ' ὃν ἐγένετο ὁ τοῦ χρέους καὶ τῶν καταβολῶν ὑπολογισμὸς ὑπὸ τοῦ πιστωτοῦ περὶ τῆς ὀρθότητος ἢ μὴ τοῦ ὁποῖου ἐκλήθη νὰ κρίνῃ, οὐχὶ δὲ εἰς χρόνον μεταγενέστερον ἀδήλον καὶ ἄγνωστον τῷ πιστωτῇ συμφώνως τῇ κατ' ἀνθρώπον φύσει στερούμενον μαντικῆς δυνάμεως τὸν ἐν φυσικῇ καὶ λογικῇ ἀδυναμίᾳ διατελοῦντα νὰ προὔποθῃ τὸν χρόνον τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως, ὅπως κατ' αὐτὸν τὸν χρόνον καὶ οὐχὶ τὸν τῆς ἐπιταγῆς ἢ τῆς ἀγωγῆς ποιήσῃται τὸν ὑπολογισμὸν τοῦτον τῆς ἀπαιτήσεώς του καὶ τῶν ἔναντι αὐτοῦ γενομένων ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου καταβολῶν, οὐδ' εἶνε βάσιμον τὸ ἐπιχειρήμα τῶν ἐκκαλούντων ὅτι, τοῦ ὑπολογισμοῦ τούτου γενημένου μέχρι τῆς ἐπιταγῆς δυνατὸν ἐστὶ νὰ ἐπέλθῃ ἀνατοκισμὸς ἐπὶ τοῦ ὑπολοίπου τοῦ μέχρι τῆς ἐπιταγῆς χρέους, καθόσον ἐὰν τοῦτο εἶναι δυνατὸν νὰ συμβῇ ὑπολογιζομένου τοῦ χρέους μέχρι τῆς ἐπιταγῆς, εἶναι ἐπίσης δυνατὸν νὰ συμβῇ τὸ αὐτὸ καὶ ἐὰν ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ χρέους γίνῃ μέχρι τῆς ἀ-

ποφάσεως, ἄλλως δὲ καὶ ἐν τῷ ὑπολοίπῳ τοῦτο ἤθελεν ἦσθαι ἀνώτερον τοῦ τοκοφόρου κεφαλαίου τῆς ἀπαιτήσεως, περιέχει δηλαδὴ καὶ τόκους τῶν τόκων τούτων, οὐδ' ἀπὸ τῆς ἐπιταγῆς ὠφείλετο τόκος οὔτε κατὰ τὸν τότε ὀθωμανικὸν Ἀστικὸν Κώδικα καθισταμένων ἐπιτόκων, ἀλλ' οὐδὲ κατ' αὐτὴν τὴν Πολ. Δικονομίαν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας ἐγένετο ἡ ἐπιταγή, κατὰ ταῦτα δὲ ὁρθῶς τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ὀριστικῆς ἀποφάσεως ὑπελόγησε τὸ ἐπίδικον γρῆος καὶ τὰς ἐναντι αὐτοῦ καταβολάς, συμφώνως πρὸς τὸν ὑπ' ἀριθμὸν 387 νόμον μέχρι τῆς ἐπιταγῆς καὶ οὐχὶ μέχρι τῆς ἀποφάσεως, ἀπορριπτέον δ' ἐστὶ τὸ ἐναντίον περὶ τοῦτον παρὰ τὸν τῶν ἐκκαλούντων.

Ἀριθ. 80 τοῦ 1903

Εἰσηγητῆς Ἀριστ. Ἀλεξάνδρου

Σιωπηρὰ ἀναμίσθωσις ἐπὶ ἀστικῶν κτημάτων δὲν ἰσχύει πέραν τοῦ ἔτους.

Ἐπειδὴ ἡ σύμβασις τῆς μισθώσεως τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ οἰκίας ἐληξε τῇ 24 Ὀκτωβρίου, ὁπότε πλέον ἰσχυεῖν ὁ Ἀστικὸς Κώδικς τοῦ 1903 ὁρθῶς ἡ προηγουμένη ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐδέξατο ὅτι τὴν κατοπινὴν τῆς μισθώσεως ταύτης ἐπακολουθήσασαν σιωπηρὰν ἀναμίσθωσιν τῆς αὐτῆς οἰκίας διέπουνσιν αἱ διατάξεις τοῦ Κώδικος τούτου καὶ μὴ βασίμως ἐπαναλαμβάνει τὸ ἐναντίον ὁ ἐφεσίβλητος ἐπικαλούμενος τὴν ἰσχύϊν τοῦ Ὄθωμανικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὁποίου ἔλαβεν ὑπαρξιν ἡ ἀρχικὴ μίσθωσις. Μὴ δεχομένης δὲ τῆς διατάξεως 945 τοῦ μνησθέντος Κώδικος τοῦ 1903 ἀναμίσθωσιν σιωπηρὰν ἐν προκειμένῳ, ἔνθα τὸ μίσθιον ἐστὶν ἀστικὸν κτῆμα, πλέον τοῦ ἔτους, ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐφεσίβλητου, ὅτι δεόν νὰ καταβληθῇ ἀντίτιμον τῆς χρήσεως τοῦ μισθίου πέραν τοῦ χρόνου τῆς ἀναμίσθώσεως ἐπὶ τῇ βασει

τοῦ ἀρχικῶς συνομολογηθέντος μισθώματος μὴ νόμιμός ἐστι, διότι προδήλως ἡ σύμβασις ἡ ἀρχικὴ ἔπαυσεν ἰσχύουσα μετὰ τὸν χρόνον τῆς ἀναμίσθώσεως, οὔτε εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ ἐκκαλούσα δὲν ἰσχυρίσθη μεταβολὴν τῶν ὄρων τῆς μισθώσεως, ἀφοῦ ἀρχικῶς διὰ τῶν πρωτοδικῶν προτάσεων τῆς ἡ Τράπεζα ἰσχυρίσθη νὰ μειωθῇ τὸ μίσθωμα λόγῳ τῆς πτώσεως τῶν πατωμάτων τῆς μισθωθείσης οἰκίας. Τὸ ἐπιχείρημα δὲ τοῦ ἐνάγοντος ἐφεσιβλήτου ὅτι ἡ πτώσις τῶν πατωμάτων τούτων προήλθεν ἐξ ὑπατιότητος τῆς Τραπεζῆς δὲν τὸν ὠφελεῖ, διότι διὰ τοῦτο τὸ περιστατικὸν ἐπεδικάσθη αὐτῷ ἰδιαιτέρα ἀποζημίωσις καὶ ἐπομένως δὲν δύναται νὰ λάβῃ δις τὸ αὐτὸ παρὰ τῆς ἐναγομένης.

Ἀριθμ. 81 τοῦ 1903

Εἰσηγητῆς Ἰ. Σαουνάτσος

Ἐπὶ ἀναγκαστικῆς ἀπαλλοτριώσεως διὰ κοινὴν ὠφέλειαν ἀναγκαῖα πραγματογνωμοσύνη ἐκτίμησις αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου. — Τόκοι διὰ τὴν ὀφειλομένην ἀποζημίωσιν ἀπὸ πότε ὀφείλονται.

Ἐπειδὴ προκειμένου νὰ ἐξευρεθῇ ἡ ὀφειλομένη ἀποζημίωσις διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου κτεράληψιν κτήματος ἀπαλλοτριωθέντος διὰ κοινὴν ὠφέλειαν, τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 335 Νόμου καθιεροῦ ἐδικὸν ἀποδεικτικὸν μέσον, τὴν πραγματογνωμοσύνην, ἥτις προηγείται πάντοτε τῆς ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου, καὶ ναὶ μὲν ἀφοῦ κατὰ τὸ αὐτὸ ἄρθρον ἡ πραγματογνωμοσύνη δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸ Δικαστήριον, ἔπεται ὅτι δὲν κωλύεται τοῦτο πρὸς μὀρφωσιν τῆς πεποιθήσεώς του νὰ προσφύγῃ καὶ εἰς ἕτερα ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιτρεπόμενα ἀποδεικτικὰ μέσα, καὶ οἷ νὰ διατάξῃ καὶ μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν, ἀλλ' οὐχὶ ἥττον ἡ κρίσις περὶ τοῦ προσφο-

ρωτέρου αποδεικτικού μέσου ἐν ἐνάστῃ ἐκδικαζομένη ὑποθέσει ἀνήκει εἰς τὸ Δικαστήριον, ὅπερ ἐκτιμῶν τὰς περιστάσεις δικαιούται ν' ἄρκεσθῇ καὶ εἰς μόνην τὴν πραγματογνωμοσύνην μὴ ὑποχρεούμενον νὰ προσφύγῃ καὶ εἰς τὸ μέσον τῶν μαρτύρων· κατὰ ταῦτα δ' ἐν προκειμένῳ, ἀφοῦ τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἔκρινεν ὅτι ἐκ μόνης τῆς πραγματογνωμοσύνης· ἡδύνατο νὰ πορισθῇ τὰ μέσα πρὸς σχηματισμὸν ἀσφαλοῦς περὶ τοῦ ἀποδεικτέου θέματος κρίσεως, οὐδαμῶς ἔσφαλε μὴ διατάξαι ἀπόδειξιν καὶ διὰ μαρτύρων καὶ δὲν εἶσαι μεταρρυθμιστέα ἐπὶ τούτῳ καὶ μόνῳ τῷ λόγῳ ἡ ἀπόφασίς του, ἀπορριπτέον δὲ τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος Δημοσίου ὡς μὴ νόμιμον.

Ἐπειδὴ οὐχὶ ὀρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον ἐπεδίκασε τόκους ἀπὸ τῆς ὑπὸ χρονολογίαν 2 Ὀκτωβρίου 1906 ἐξωδίκου διαμαρτυρήσεως τοῦ αἰτούντος, ἐν ᾧ τοιοῦτοι ὀφείλονται μόνον ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, διότι καὶ μὲν κατὰ τὸ ἄρθρον 758 τοῦ Ἀστικού Κώδικος ὁ ὀφειλέτης γίνεται ὑπερήμερος καὶ διὰ μόνης ἐξωδίκου διαμαρτυρίας, ἀλλ' ὡς συνάγεται ἐκ τῶν ἁρθρῶν 768 κατὰ 775 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος ὁ ὑπερήμερος ὀφειλέτης ἐνέχεται εἰς ἀποζημιώσεις, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τοκοδοσίαν, ἐκτὸς ἂν πρόκειται περὶ ὀφειλῆς χρηματικῆς, ὅτε τὸ διαφέρειν τοῦ δανειστοῦ, διὰ τὴν μὴ ἔγκαιρον ἐκτέλεσιν συνίσταται εἰς τὸν νόμιμον τόκον, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅτε ἐπεδόθη ἡ προμνησθεῖσα ἐξώδικος διαμαρτυρήσις τὸ δημόσιον δὲν ἦτο ὀφειλέτης ὡρισμένης χρηματικῆς ποσότητος, διότι καθ' ἃ συνομολογεῖται, δὲν εἶχε συντελεσθῇ ἔτι ἡ ἀναγκαστικὴ τοῦ κτήματος ἀπαλλοτριώσεις διὰ τῆς ἐνεργείας τῶν διατυπώσεων τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 335 νόμου, μετὰ αὐτὴν ἐκτέλεσι τῶν ὁποίων καὶ μόνον τότε τὸ Δημό-

σιον καθίσταται ὀφειλέτης τῆς ἀξίας τοῦ κτήματος εἰς ἀντάλλαγμα τῆς περιορισμένης αὐτῷ κυριότητος κατὰ τὴν διατάξιν τοῦ μνησθέντος 335 Νόμου. Ἐκ τοῦ ὅτι δὲ πρὸ τῆς τηρήσεως τῆς διαδικασίας τοῦ 335 Νόμου καὶ τῆς καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως εἶχε γέινει ἐν προκειμένῳ πραγματικὴ κατάληψις τοῦ κτήματος ἐκ μέρους τοῦ Δημοσίου, ἔνεκα τῆς παρανόμου τυχῆς ἐνεργείας ἐδικινοῦτο ὁ ἰδιώτης, οὗτινος τὸ κτῆμα αὐθαιρέτως κατελήφθη νὰ ζητήσῃ λόγῳ διαφέροντος τοὺς τόκους τοῦ πράγματος ὧν τυχὼν ἔστερήθη, οὐχὶ ὅμως καὶ τόκους ἀνυπάρχοντος τιμήματος, τὸ ὁποῖον, ὡς προεῖρηται, μόνον μετὰ αὐτὴν ἐνέργειαν τῶν πρὸς ἀναγκαστικὴν ἀπαλλοτριώσιν διατυπώσεων, ὀφείλεται ὑπὸ τοῦ Δημοσίου. Κατὰ ταῦτα μεταρρυθμιστέα καθίσταται ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἡ ἐκκαλουμένη ὀριστικὴ ἀπόφασις, συνωδᾷ πρὸς τὸν περὶ τούτου βᾶσιμον λόγον τῆς ἐφέσεως τοῦ Δημοσίου, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως ἐπιδικασθῶσι τόκοι ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἰσομοιουμένης πρὸς ἀγωγὴν, μεθ' ἣν ἐπέρχεται ὑποχρέωσις πρὸς καταβολὴν τόκων κατὰ τὸ ἄρθρον 152 § 2 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ἀπορριπτομένης ὡς ἀδυσίμου τῆς ἐναντίας ἀξιώσεως τοῦ Δημοσίου ὅπως μὴ ἐπιδικασθῶσι τόκοι οὐδὲ ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τὸ ὀρισθὲν διὰ τοῦ πρωτοκόλλου τῆς ἐκτιμητικῆς Ἐπιτροπῆς, τὸ παρακατατεθειμένον συμφώνῳ τῷ μνησθέντι 335 Νόμῳ, διότι ἡ ἔμπράκτος προσφορὰ ἐλευθεροῖ τὸν ὀφειλέτην μόνον ἐὰν περιλαμβάνῃ ὁλόκληρον τὸ χρέος (ἄρθρ. 710 καὶ 711 Ἀστ. Κώδικος) ἥτις περίπτωσις δὲν συντρέχει ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ἀριθμ. 34 τοῦ 1908

Εἰσηγητὴς Θ. Θεοδωρόπουλος.

Ἐπίδοσις πρὸς διαμένοντα ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.

—'Επίδοσις πρὸς ὀθωμανὸν ὑπῆκοον ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, πῶς γίνεται.—Παράστασις ὀθωμανίδος κατὰ τὴν σύναψιν συμβολαίου.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰς περιέρρημοδικίας σκίψει· τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων ἐπιδοτηρίων καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 90 τῆς 13 Μαΐου 1904 φύλλου τῆς ἐν Ρεθύμνῃ ἐκδιδομένης ἐφημερίδας «Ἰδὴ» πάντων συνημμένων τῇ δικογραφίᾳ ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ, τε ἀγωγή καὶ αἱ ἐκκαλούμεναι προδικαστικαὶ ἀποφάσεις ἐπεδόθησαν διὰ τοὺς 4 πρῶτους· τῶν ἐκκαλούντων τῷ Εἰσαγγελεῖ τοῦ Δικαστηρίου Ρεθύμνης· ἐδημοσιεύθη δὲ καὶ ἡ ἀγωγή εἰς τὸ ἀνωτέρω φύλλον τῆς ἐφημερίδος τηρηθεῖσιν τῶν διατυπώσεων τοῦ ἄρθρου 197 ἐδ. 7ον εἰς Πολ. Δικονομίαν· περὶ ἐπιδόσεως εἰς διαδίκους· ἀγνώστου διαμονῆς, οἱ ἐκκαλούντες ὅμως οὕτοι ἐνίστανται κατὰ τοῦ κύρους τῆς οὕτως ἐγενομένης ἐπιδόσεως· ἰσχυρίζονται 1) ὅτι εἶχον πληρεξούσιον ἐν Ρεθύμνῃ γνωστὸν τῷ ἐφεσιβλήτῳ πρὸς ὃν ἔδει νὰ γίνῃ ἡ ἐπίδοσις, εἴτε αἱ διατυπώσεις τοῦ ἐδ. 7ου ἐτηροῦντο διὰ τὴν ἐπίδοσιν εἴτε τοῦ 8ου τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου καὶ 2) ὅτι καθ' ὃν χρόνον ἐγένοντο αἱ ἐπιδόσεις διέμενον ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ ἐγίνωσκε τοῦτο ὁ ἐφεσιβλήτης, εἶχον δὲ καὶ συγγενεῖς ἐν Ρεθύμνῃ, οὓς ἐγίνωσκεν ὁ ἐφεσιβλήτης· ἐπίσης, ἐπομένως ἔδει νὰ τηρηθῶσιν ὡς πρὸς τὴν ἐπίδοσιν αἱ διατάξεις τοῦ ἐδαφίου 8ου τοῦ ἄρθρου 147 τῆς Πολ. Δικονομίας· ἀλλ' ὁ μὲν 1ος ἰσχυρισμὸς τῶν ἀπορριπτέων· ἐστὶν ὡς ἄοριστος, ἀφοῦ δὲν κατανομάζουσι τίνα πληρεξούσιον εἶχον, ὁ ἕτερος ὅμως, ὡς ἀμρισητούμενος καὶ νόμιμος χρήζει ἀποδείξεως· παρὰ τῶν ἐναγομένων οἱ ἐπιτρεπτέον ἐστὶ καὶ τὸ μέσον τῶν μαρτύρων διὰ τὸ ἀνέφικτον τῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως· ὅτι δὲ εἶχον καὶ συγγενεῖς μέχρι 4ου βαθμοῦ ἐν Ρεθύμνῃ πρὸς οὓς ἔδει νὰ γίνῃ ἡ ἐπίδοσις ὁμολογεῖται ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου, ἀποδεικνύεται ἄλλως καθόσον οἱ ἕτεροι δύο ἐκκαλοῦντες εἰσὶ τέ-

κνα μὲν τῆς Αἰ. τῶν ἐναγομένων καὶ ἀδελφοὶ τῶν ἐτέρων, διέμενον ἐν Ρεθύμνῃ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπιδόσεως· τῶν περὶ ὧν πρόκειται δικογράφων, ὡς συνάγεται ἐκ τῶν ἐπιδοτηρίων τῶν πρὸς αὐτοὺς κοινοποιήσεων τῶν αὐτῶν δικογράφων, ἐπομένως δὲν χρήζει τοῦτο ἀποδείξεως. Ὁ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἰσχυρισμὸς ὅτι ἡγνόνει εἰς τίνα οἰκίαν ἐν Θεσσαλονίκῃ κατοικῶν, ὃ μὴ ἀμρισητούμενος, καὶ ὅτι κατὰ τὸν Νόμον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐθεωροῦντο οἱ ἐναγόμενοι ὡς ἀγνώστου διαμονῆς· δὲν εἶναι βάσιμος, διότι σαφῶς συνάγεται ἐκ τοῦ ἐδαφίου 7ου τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου ὅτι ὡς ἀγνώστου διαμονῆς, λογίζονται οἱ ἐν τῇ ἡμεδαπῇ διατρίβοντες· διαδίκαι, ὅταν εἶναι δυσέρεστο· ἡ αἰτία των ἢ τὸ καταλυμμά των, οὐχὶ δὲ καὶ οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐπίσης, ἀβάσιμος· ἐστὶ καὶ ὁ μὴ ἀμρισητούμενος ἰσχυρισμὸς τοῦ ἰδίου ἐφεσιβλήτου, ὅτι οἱ ἐναγόμενοι ἀναχωρήσαντες ἐκ Κρήτης μετὰ τὸ νέον καθεστῶς· διετήρησαν τὴν Ὀθωμανικὴν ὑπηκοότητα, διὰ δὲ τοῦ ἀλλοδαποῦ ὀθωμανοῦ ὑπηκόου ὡς πρὸς τὰς ἐπιδόσεις· ἐφαρμογὴν ἔχουσιν αἱ περὶ ἐπιδόσεων εἰς ἀγνώστου διαμονῆς διαδίκους διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, καθόσον διὰ τοῦ ἀλλοδαποῦ τοῦ μὴ ὑπαγομένου εἰς τὸν ὑπ' ἀριθμ. 219 Νόμον, τὸ κανονιστικὸν τοῦτου Διάταγμα ὑπ' ἀριθμ. 192 τοῦ 1900 καὶ τὰς σχετικὰς πρὸς τοῦτο διατάξεις, (εἰς τὸν Νόμον δὲ αὐτὸν δὲν ὑπάρχοντα οἱ ὀθωμανοὶ ὑπῆκοι ὡς μὴ ἀντιπροσωπευόμενοι ἐν Κρήτῃ ὑπὸ προξενικῇ· Ἀρχὴν ἄρθρ. 7αριθ. Δικτ 46 ἀπερὶ των πρὸς τοῦ ἀλλοδαποῦ κοινοποιήσεων)· ἰσχύουσιν αἱ κοιναὶ περὶ ἐπιδόσεως διατάξεις (ἐδ. 8ον ἄρθρ. 147 Πολ. Δικονομίας), ἐπομένως ὡς πρὸς αὐτοῦ ὅταν διατρίβωσιν εἰς ὠρισμένον μέρος τῆς ἀλλοδαπῆς, τηρητέαι εἰσὶν αἱ διατυπώσεις τοῦ ἐδ. 8ου καὶ οὐχὶ

Του τοῦ ἀριθ. 147. Ἐπίσης δ' ἀβάσιμος ἐστὶ καὶ ὁ τοῦ αὐτοῦ ἐπρεσιβλήτου ἰσχυρισμὸς ὅτι κατ' οὐσίαν διὰ τῆς γενομένης ἐπιδόσεως, ἐτηρήθησαν αἱ διατάξεις τοῦ ἐδικοῦ θου, ἀφοῦ ἡ ἐπίδοσις τῶν αὐτῶν δικογράφων ἐγένετο πρὸς τοὺς ἐτέρους δύο ὁμοδίκους των, ὅτινες ἠδύνατο νὰ τοὺς εἰδοποιήσωσι, καθὼ συγγενεῖς μέχρι 4ου βαθμοῦ, ἐπεδόθησαν δὲ ταῦτα καὶ τῷ Εἰσαγγελεῖ ὅστις ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν ἠδύνατο νὰ τὰ διευθύνῃ πρὸς τὴν Ἀνωτέραν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Διεύθυνσι, ἢ ἀποσταλῶσιν εἰς αὐτοὺς εἰς Θεσσαλονίκην, γνωστοῦ ὄντος ὅτι ἡ Ὁθωμ. Κυβέρνησις ἀπαγορεύει τὴν ἐν τῷ Κράτει αὐτῆς ἐπίδοσιν δικογράφων τῶν Δικαστηρίων τῆς Κρητικῆς Πολιτείας, καθόσον χωριστὸν δικόγραφον πρὸς ἕνα τῶν ἀνωτέρω ὁμοδίκων των συγγενῶν δὲν ἐπεδόθη καὶ δι' ἕκαστον τῶν ἐξαγομένων, εἰς δὲ τὰ πρὸς τοὺς ὁμοδίκους τούτους κοινοποιηθέντα οἱ ἐξαγομμένοι ἀναφέρονται ὡς ἄγνωστον δικημονῆς καὶ οὐχὶ κάτοικοι Θεσσαλονίκης· ἐπομένως δὲν δύναται τις βεβαίως νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἐξέπληρώθη ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου ὅπως λαμβάνωσι γνῶσιν οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καὶ εἰς ὠρισμένον μέρας διατρίβοντες, τῶν πρὸς αὐτοὺς γενομένων κοινοποιήσεων, διὰ τῆς γενομένης κοινοποιήσεως πρὸς τοὺς ἐτέρους ὁμοδίκους.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 17 τοῦ Κανονισμοῦ τῶν Συμβολαιογραφείων, ἰσχύοντος ὅτε συνετάχθη τὸ ἐρ' οὗ ἡ ἀγωγὴ στηρίζεται συμβόλαιον, ἐπὶ συμβολαίων συντασσόμενων μετ' ὀθωμανίδων, αὐτὰ ἀπέστελλον εἰς τὸ Συμβολαιογραφεῖον ἕνα ἐπιτροπὸν καὶ δύο μάρτυρας πρὸς βεβαίωσιν τῆς ταυτότητος αὐτῶν. καὶ τῆς συναλλαγῆς, ἣν συνῆψαν, ὡς δὲ προκύπτει ἐκ τοῦ ἐπιδίκου ὁ Μουσταῖ Ἀχμέτ Μπαονάκης, παρέστη ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου, δι' ἑκυτόν ὡς ἐγγυητής, ἐτι

δὲ καὶ ὡς πληρεξούσιος τῆς συζύγου του ἐκκαλούσης· ἡμετοῦλχ. Παστελοπούλας, καὶ τὴν πληρεξουσιότητά του ἐβεβαίωσαν οἱ πρὸς τοῦτο ἀποσταλέντες μάρτυρες, οἱ ἐν τῷ συμβολαίῳ ἀναφερόμενοι, ἐπομένως νομίμως παρέστη ὡς πληρεξούσιος, τηρηθεῖσάν των νομίμων διατυπώσεων· ἀφοῦ ὅμως ἡ ἐκκαλοῦσα ἰσχυρίζεται ὅτι ψευδῶς ὁ σύζυγός της ἐδήλωσεν ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου ὅτι ἔλαβεν ἐντολὴν παρ' αὐτῆς· ἵνα δανεισθῇ τὸ ἐπιδίκον ποσόν, ψευδῶς δὲ καὶ οἱ μάρτυρες ἐβεβαίωσαν τοῦτο, ὑπόχρεως ἐστὶν εἰς ἀπόδειξιν τοῦ ἀμφισβητουμένου ἰσχυρισμοῦ της, διὰ παντός νομίμου μέσου καὶ μαρτύρων, ἐπιτροπομένων διὰ τὸ ἀνεφικτόν της ἐγγράφου ἀποδείξεως, καθόσον ὑπὲρ τοῦ ἐπρεσιβλήτου, τηρηθεῖσάν των νομίμων διατυπώσεων, ὑφίσταται τεκμήριον νόμιμον περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ἐν τῷ συμβολαίῳ πιστοποιουμένων, καὶ ἡ περὶ τοῦ ἐναντίου ἀπόδειξις βεβαιώνει τὴν ἐκκαλοῦσαν, οὐδὲ πρόκειται περὶ γεγονότος ὑποπεσόντος· εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ Συμβολαιογράφου, ἵνα μὴ ἐπιτραπῇ ἀπόδειξις περὶ τοῦ ἐναντίου τῶν πιστοποιουμένων.

Ἀριθμ. 88 τοῦ 1908.

Εἰσηγητῆς Κ. Παπαδάκης.

Προξενικός ὑπάλληλος ἡμεδαπὸς ἀπολαύει τῆς προστασίας ξένου ὑπηκόου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἐν Κρήτῃ κρατοῦντα οἱ εἰς προξενικὴν ὑπηρεσίαν ξένου Κράτους διωρισμένοι, καὶ ὅταν ἦναι ἡμεδαποὶ, ἀπολαμβάνουσι τῆς προστασίας ἣτις προσήκει εἰς ὑπηκόους τοῦ Κράτους ἐκείνου.

Ἐπειδὴ ὁ προσβάλλων πρῶξιν τινὰ ὡς ἄκυρον δὲν ἀποκρούεται ἐκ τοῦ δεδικασμένου ἐὰν προσβάλῃ αὐτὴν ἀκολούθως ὡς ἄκυρον δι' ἄλλον λόγον (Ν. 48 § 7 Π.) ἀποφάσ. Α. Π. 17 τοῦ 1890.

Τύποις «Νέας Ἐρεῦνης». — Χανία